

een
VERTREK
thriller

UIT DE VERTREK-SERIE VAN MARELLE BOERSMA

SVEA ERSSON

Zin in
Zillertal

DE CRIME COMPAGNIE

HOOFDSTUK 1

‘Mam, papa appt dat hij over twee weken naar ons toe wil komen. Kan dat?’

Direct voelt Katja van Merwede rode vlekken in haar nek opkomen. Het is toch niet te geloven? Ze zijn nauwelijks uit Nederland vertrokken of meneer heeft er zijn plasje alweer overheen gedaan. ‘Dat weet ik nog niet, lieverd,’ zegt ze veel kalmer dan ze zich voelt. Haar dertienjarige dochter Myrthe heeft nog net een zitplaats gevonden op de achterbank tussen alle bagage waarmee de auto tot aan het dak is volgestouwd. ‘We zijn nog onderweg, laten we nou eerst maar eens zien dat we aankomen.’

Op de passagiersstoel begint de elfjarige Rowan meteen onrustig te bewegen. ‘Wat is er dan, mam? Is er iets niet goed?’

‘Er is helemaal niets, maar we moeten nog een heel eind rijden, dat weet je toch wel van de vorige keren dat we naar Oostenrijk gingen? En het kan gaan sneeuwen, waardoor we er langer over doen.’

Katja probeert niet te denken aan de monsterfile van twee weken geleden richting München toen het verkeer op de snelweg urenlang muurvast stond. Niet dat die situatie zich snel zal herhalen. Het verkeer beweegt zich nu, aan het einde van de kerstvakantie, juist in tegengestelde richting. Maar sneeuwval kan natuurlijk alsnog voor flink oponthoud zorgen.

‘Maar wat moet ik nou tegen papa zeggen?’ klinkt Myrthes stem weer van de achterbank.

Dat hij de pest kan krijgen. ‘We laten hem nog weten of hij over twee weken al terecht kan in de bed and breakfast. Ik kan het nu

onmogelijk zeggen.' Ze weet donders goed wat de uitkomst gaat zijn, maar het laatste waar ze zin in heeft is een discussie tijdens het rijden, waarbij ze toch altijd licht gespannen is. Het vleugje schuldgevoel omdat ze niet helemaal eerlijk is, drukt ze weg. Het is toch ook onzinnig dat haar bijna-ex-man nu al over langskomen begint? Hij heeft de kinderen de afgelopen twee weken nota bene bij zich gehad, waardoor Katja zowel Kerstmis als oud en nieuw zonder hen heeft doorgebracht. 'En anders zien jullie hem weer met de voorjaarsvakantie.'

'Maar dat duurt nog...' Rowan telt op zijn vingers. 'Zeven weken. Dat is hartstikke lang.'

'Dat valt best mee, je zult zien dat de tijd voorbijvliegt.'

Rowan vouwt zijn armen stuurs over elkaar. 'Ik vind het niet leuk dat we papa zo lang gaan missen. Waarom moeten we nou naar Oostenrijk verhuizen?'

'Jij wilt toch ook iedere dag kunnen skiën?' zegt Myrthe voor Katja kan antwoorden. Rowan knikt. 'Nou dan!'

Katja besluit het erbij te laten. Telkens als ze zich de afgelopen weken afvroeg waarom ze zich in hemelsnaam een verhuizing naar het buitenland op de hals haalde, hield ze zichzelf voor dat het voor de kinderen een geweldige kans is om hun skitalent te ontwikkelen. Alleen dat was al reden genoeg om het vertrek door te zetten. Dat ze daardoor nu ook op weg is naar de man van wie ze hoopt dat hij haar nieuwe liefde zal worden, is alleen maar een prettige bijkomstigheid. Ze werpt een blik op de loodgrijze lucht, waaruit het ieder moment kan gaan sneeuwen. Nauwelijks heeft ze het gedacht of de eerste vlokken dwarrelen naar beneden. In de kofferbak ligt een set sneeuwkettingen; ze hoopt vurig dat ze die niet nodig heeft.

Twee uur later stoppen ze om wat te eten. De dreigende sneeuwbuï is beperkt gebleven tot enkele vlokken en de reis gaat sneller dan Katja vooraf durfde te hopen. Ze heeft thuis broodjes belegd en tijdens een tankbeurt voor ieder een flesje frisdrank gekocht. Na het eten halen de kinderen een bal uit de auto om

op een naast de parkeerplaats gelegen grasstrook te voetballen. Katja loopt zelf een beetje doelloos heen en weer en controleert voor de zekerheid of de koffer op het dak nog goed is afgesloten. Zowel de dakkoffer als de auto zit afgeladen vol. Niet alleen met kleding en allerlei persoonlijke spullen die de eerste weken onmisbaar zijn, maar ook met de ski-uitrusting van de kinderen. Twee paar slalomski's, een paar poederski's, trainings ski's, verschillende skibrillen, helmen met en zonder beugel, een thermo *back protector*, beenkappen, wedstrijdpakken – ze zeult het allemaal mee.

Een vrachtwagen zal later nog meer ski's en de rest van hun spullen uit Nederland brengen. Tot dan moeten ze zich behelpen met wat de vorige eigenaar van pension Tannenhof heeft achtergelaten. De stoffige naam is een van de eerste dingen die zal verdwijnen, zo neemt Katja zich voor. Ze overweegt haar bed and breakfast simpelweg Zillertal te noemen en in haar hoofd heeft zich al een reclameslogan voor op haar website gevormd: 'Zin in Zillertal.'

Wanneer ze ervan overtuigd is dat de dakkoffer nog stevig vastzit, kondigt ze aan dat het tijd wordt om te plassen en verder te rijden. Net voor ze de motor wil starten, krijgt ze een appje van Dietmar, die vraagt hoe lang hij nog moet wachten voor hij haar als nieuwe landgenoot kan verwelkomen. Het vooruitzicht dat ze hem vanavond weer zal zien, brengt een glimlach rond haar lippen. *Heel snel, ik kan niet wachten*, appt ze voor ze weggrijdt.

Ze ontmoette Dietmar Eckhardt begin vorig jaar tijdens een van de vele skiwedstrijden van haar kinderen. Zij was er als begeleidende ouder aanwezig, hij als skileraar van de Oostenrijkse deelnemers. Die winter kwamen ze elkaar gedurende de competitie regelmatig tegen en na elkaar een paar keer kort te hebben gesproken, raakte ze langzaam bevriend met de goedlachse blonde krullenbol met de hazelnootkleurige ogen. Afgelopen najaar, toen ze een avondje vrijaf had als begeleider van haar eigen kinderen en de andere kinderen met wie ze op trainings-

kamp waren, sprak ze met Dietmar af in de Pizz Pub in Fügen, de place to be voor après-ski. Het werd een erg gezellige avond, die eindigde in Dietmars appartement. Sindsdien onderhouden ze een app-relatie en nu ze in Oostenrijk komt wonen, moet duidelijk worden of het tussen hen serieus is. In ieder geval wordt Dietmar de trainer van Myrthe en Rowan, want hij is verbonden aan de skischool waar ze hun lessen gaan volgen.

Het is toch gaan sneeuwen en op de weg vóór hen gloeien talloze remlichten op. Ook Katja's voet gaat naar het rempedaal en al gauw staan ze stil. Ze slaakt een bijna onhoorbare zucht. Het ging zo lekker vlot, ze hoeven nog maar een kleine honderd kilometer tot de Oostenrijkse grens.

'Even wachten tot de sneeuw stopt, daarna kunnen we weer verder,' zegt Rowan optimistisch. Katja hoopt dat hij gelijk krijgt. Voor hen is het verkeer helemaal tot stilstand gekomen en er lijkt geen beweging in te zitten. Een kwartier later staan ze nog steeds op dezelfde plek.

'Wat zou er zijn?' vraagt Rowan, zijn neus tegen het zijraam gedrukt. 'Waarom rijden we niet?'

'Zo hard sneeuwt het nou ook weer niet,' vindt Myrthe.

'Ik weet het niet, jongens. O, wacht, verkeersinformatie.' Katja zet het volume harder en terwijl ze luistert, ontsnapt haar bijna een hartgrondige vloek. Verderop is een vrachtwagen geschaard en twee van de drie rijbanen zijn geblokkeerd. 'Dit gaat nog wel even duren, ben ik bang, er staat een vrachtauto dwars op de weg. Nou ja,' vervolgt ze, en ze probeert optimistisch te klinken, 'gelukkig heb ik daarstraks het een en ander bij het tankstation gekocht, dus omkomen van honger en dorst zullen we niet.'

'Ik moet wel plassen,' zegt Myrthe.

'Wat?' Met een ruk draait Katja zich om. 'Hoe kan dat nou, je bent toch bij het benzinstation geweest?'

Myrthe haalt haar schouders op. 'Er kwam niets.'

'Jemig, dat is niet handig.' Katja's blik gaat naar de rij auto's en

vrachtwagens links én rechts van haar. ‘Voorlopig zul je het moeten ophouden.’

Myrthe gromt iets over een natte plek, waarop Rowan in de lach schiet. ‘Ik heb dorst,’ verkondigt hij en hij reikt meteen naar de tas met proviand.

‘Afblijven! Niemand drinkt meer iets tot we weer naar de wc kunnen.’

Er daalt een stilte neer. Buiten dwarrelen de sneeuwvlokken langs een steeds donkerder wordende lucht naar beneden.

‘Ik moet nu toch echt wel heel nodig... en ik heb het koud,’ meldt Myrthe een uur later op klagelijke toon. Katja voelt zelf ook de kou langs haar benen steeds verder omhoogkruipen. De motor heeft ze al een poos geleden uitgeschakeld om brandstof te sparen.

‘Mijn telefoon heeft honger, kun je hem even voeden?’ Rowan drukt haar zijn mobiel in handen.

Normaal glimlacht Katja om zijn manier van uitdrukken, maar nu niet. ‘Nee lieverd, dat gaat natuurlijk niet. Daarvoor moet de motor draaien.’

‘Zet hem aan dan!’

Gealarmeerd door Rowans dreigende toon, zegt Katja zo kalm mogelijk: ‘Dat gaat helaas niet, dan komen we straks zonder stroom te staan en start de auto niet meer.’

‘Maar ik wil verder spelen.’

‘Je zult moeten wachten tot we weer rijden.’

‘Nee! Ik wil dat je hem nu oplaadt.’ Driftig trekt Rowan aan Katja’s arm.

Beheerst haalt Katja zijn hand weg en legt hem op zijn been. ‘Het gaat niet, Rowan, je moet geduld hebben.’

‘Kappen, kleuter,’ roept Myrthe op treiterige toon.

Direct zit Rowan achterstevoren op zijn stoel en probeert zijn zusje te slaan. Die verdedigt zich en raakt haar broertje vol op zijn neus. Rowan brult het uit en pas na veel moeite lukt het Kat-

ja om hem een beetje tot bedaren te brengen. ‘Ik wil naar hui-uis. Naar papa,’ zegt hij zielig huilend.

Opeens zitten de tranen Katja ook hoog. Kijk haar hier nou alleen staan, met twee ongelukkige kinderen, midden op een donkere Duitse snelweg. Het voelt zó niet goed.

‘Verdomme, Ralph van Merwede, dit is jouw schuld!’ sist ze tussen haar tanden.